

„Az volt a legjobb, hogy nem volt be- és kicsöngetés ...!”

A téglaházi gátoldalban kezdett rajzolni

Kalocsai Mihály

Végzettsége: művészeti rajz – művészettörténet-
ábrázoló és szerkesztő geometria szakos
középiskolai tanár.

A kollégiumokban töltött évek száma: 33 év.
1982-2018. (Közben két alkalommal összesen
három évig elment tanítani. 1982-1996. között a
jogelőd intézményben, a Petőfi Sándor Szakképző
Intézet Tiszaparti Kollégiumában dolgozott. Ezt
követően 14 évig a Bán úti tagintézményben.)

Betöltött munkaköre: kollégiumi nevelőtanár,
csoporthoz vezető.

Jelenleg: nyugdíjas.

Szolnok hetedik kerületében, a Téglaháznak nevezett városrészben születtem. Anyukám hiába szeretett volna pedagógus lenni, a második világháború miatt nem tanulhatott tovább, 14 éves korától már dolgoznia kellett – mondja *Kalocsai Mihály* ny. művésztanár. Ez különösebben nem motivált a tanári pályára, végül mégis pedagógus lettem – folytatja a tanár úr, az aktív korából általam is jól ismert huncutkás mosollyal az arcán. Gyerekkoromban beteg voltam, testnevelésből felmentett, elmaradtam a többi gyerektől, a papírgyár viszont ott volt mellettünk, ahol a szomszéd bácsi is dolgozott, aki hozta nekem a papírt. Elkezdtem hát rajzolgatni, kiültem a Tisza-parti gátoldalba, később meg már a kisebb gyerekek is jöttek, segítettem nekik. A szomszéd bácsi felesége *Chiovini Ferenc* Munkácsy-díjas festőművész tanítványa volt, és látva a munkáimat, mindig dicsért. Hát ez motivált a rajzolásra!

Azt gondolná az ember, egyenes úton indultál a művészeti pálya felé.

Nem volt ilyen egyszerű, bár középiskolás koromban az egri diáknapokra lehetett pályázni, ahová beküldtem egy olajfestményt, amivel arany fokozatú oklevelet nyertem. Ekkor mondta

az osztályfőnököm, *Galsi Isméria* – mindenki Méri nénije – hogy most aztán irány *Bokros László*hoz tanulni. Az akkor Szolnokon alkotó festőművész készítette fel az egri főiskola rajz szakára. Én ugyan a képzőművészeti főiskolára szerettem volna menni, de osztályfőnököm lebeszélte, mert – mint mondta – oda protekció kellene. Így aztán maradt az egri főiskola rajz-matematika szakpárja.

Volt itt még egy érdekesség, hiszen a középiskoládat nem gimnáziumban végezted.

A vegyipari szakközépiskolába jártam, ott is érettségiztem le. Azért mentem oda, hogy majd vegyészként megtanulom a festékgyártást, mert nagyon érdekelt volna. De sajnos tanulmányaim során még a közelébe sem engedtek a festéküzemnek.

Jött a főiskola, majd munkahely kellett ...

Igen, ám itt is voltak kitérők. Az egri kiegészítő iskolában kezdtem, ott voltam rövid ideig, majd hazajöttem Szolnokra, ahol a Ganz Villamossági Műveknél lettem könyvelő, gondolva, én nem leszek tovább pedagógus. Jól éreztem magamat, buzdítottak, tanuljak tovább, még műszaki mérnök ember, igazgató is lehet belőlem ... de közben megismertem a feleségemet, aki szintén pedagógus volt. Na, ekkor jött a visszatérés a tanári pályára, és úgy döntöttünk, falura megyünk tanítani, ahol szolgálati lakást kapunk. Miután összeházasodtunk, Zsuzsi a szolnoki munkahelyét otthagyta, ő is jött Tiszatenyőre tanítani, ahol három szép évünk volt. Aztán levelet kaptunk 1982-ben, hogy ha szeretnénk, kollégiumi állást kapunk Szolnokon. Ekkor költöztünk vissza a megyeszékhelyre.

Mit szerettél leginkább a kollégiumi munkában?

Az volt a legjobb, hogy nem volt becsengetés, kicsengetés. Egy gyerekkel, vagy egy csoporttal sokat foglalkozhattam. Előfordult, hogy 4-5 órát is eltöltöttünk egy témával. Elszaladt az idő, észre sem vettük! A sportra is állandó igényem volt, együtt játszottam a gyerekekkel. Sokat asztaliteniszeztem, kosaraztam, fociztam, kézilabdáztam. Egyébként ma is sportolok. A Szolnoki Baglyok darts csapatában. A kollégiumban nagy létszámú tanulócsoporthajom voltak. Nagyon sok munka volt, minden idegszállammal oda kellett figyelni a gyerekekre. Ki hogy jön vissza az iskolából, mit mond el, mit nem mond el abból, ami vele történt. Mindent ellenőrizni kellett, de ha megéreztek, hogy bízhatnak bennem, utána már könnyebb volt. Nem gondolom, hogy sok gyerek lett volna, aki nem szeretett. Amíg nem alakult meg a Városi Kollégium, a Tiszaparti kollégium volt a Petőfi Szakiskola „büntetőszázada”. Akivel gond volt, oda tették nevelőtanárnak.

A kollégiumban évtizedeken át vezettél rajz szakkört, foglalkoztál képzőművészeti tehetséggondozással, de magánemberként is szép eredményeket értél el. A művészeti tevékenységet ma is folytatod nemrég elkészült saját műtermedben.

Tehetséges tanítványaim voltak, az általuk készített alkotások országos tárlatra kerültek, díjakat nyertek velük. Folyamatosan tartottam a kollégiumi művészeti foglalkozásokat. Közben a Tiszaparti Gimnáziumban óraadó rajztanár voltam néhány évig. A Szigligeti Színházban pedig a kollégiumi munkám mellett öt éven át díszletfestő lehettem. Magánemberként tagja lettem az OPUS Művészeti Egyesületnek. Számos csoportos és egyéni kiállításom volt többek között Tokajban, Kecskeméten, Nagybányán, Kassán. Nemzetközi alkotótáborok résztvevője voltam Nagybörzsönyben, Margittán, Miskolcon, a csehországi Bruntálban, Hévízen, Tiszapüspökiben. Az utóbbinak egyik szervezője is vagyok immár harmadszor. Képzőművészeti munkásságomért 1987-ben Nívódíjat kaptam.

A feleségeddel együtt kollégiumban dolgoztatok, ami köztudottan késő esti munka, éjszakai ügyeletekkel. Közben három gyermeket felneveltetek. Nem lehetett könnyű a család összetartása.

Szó se róla, nehéz volt! Kulcsos gyerekeink voltak. Azonban látták a jó példát, s ez hatott is rájuk. Amikor megvettem az első Commodore-64-es számítógépemet, Gábor fiam csak nézte, nézte, mit csinálok. Majd programozó matematikus lett belőle. Misi fiam pedig megfigyelte, hogyan főzök a konyhában. Azt hihette, ez is a férfi dolga ... Szakács lett belőle. Emília lányom pedig multimédia-fejlesztő. Nem panaszkodom, jó gyerekeink vannak. Már négy unokával is megörvendeztetek bennünket!

Köszönjük az interjút!